

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Gareth Rubin
HOLMES AND MORIARTY

Text Copyright © Gareth Rubin 2024

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06341-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

G A R E T R U B I N

HOLMS
&
MORIARTI

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Za Džejkoba

PRVO POGLAVLJE

Ponekad, u ovim neadekvatnim podsećanjima na dane provedene sa Šerlokom Holmsom, pokušavam da opišem osećanja koja sam doživljavao, kad su nas predstavnici vlasti pozvali da dešifrujemo incident koji je zbunjivao njihove najbolje mozgove. Takvi opisi su, to mora biti rečeno, uvek nervirali mog kompanjona, zato što je insistirao da zanimanje u takvim slučajevima mora biti usmereno isključivo na njihovu mehaniku koja se ne razlikuje mnogo od uputstva za upotrebu ili preciznih planova motora lokomotive, umesto na ljudske emocije utkane u njih. Govorio je da bih, shodno tome, trebalo da se uzdržim od dodavanja takvog kolorita mojim pripovestima. Bez obzira na poštovanje koje sam gajio prema Holmsu – najvećem konsultantskom detektivu kog je svet ikada video – uvek sam mu se protivio u tom pogledu.

Stoga ću vam izložiti ono što sam osetio na svetlosti zalazećeg sunca, dva dana pre Božića 1889. godine.

To je bio strah. Strah za kakav dotad nisam znao.

Zato što je ubistvo britanskog ministra rata, u trenutku u kom je čitava Evropa bila na ivici oružanog sukoba, moglo biti varnica

koja će zapaliti čitav kontinent. Taj rat zatim bi se proširio na najveći deo sveta. A video sam rat. Video sam otvorena vrata pakla.

Šta je stajalo između nas i takvih vrata? To je bio prizor koji ni u snu ne bih smatrao mogućim. Scena u kojoj vazda pravedni Šerlok Holms i zli obitavalac kriminalnog polusveta profesor Džejms Morijarti rade zajedno, kao da su stari prijatelji, umesto dva čoveka zakleta da će uništiti jedan drugog. Kako rade zajedno, da bi spasli čitavu Evropu od katastrofe.

Da, na švajcarskoj planini, sred razbesnele mećave, njihovi umovi stapali su se u jedan, prožimali, stvarajući hibrid dobra i zla: oružje koje će zadati prvi udarac opasnosti s kakvom se svet dosad nije susreo – i molim se dragom bogu da se više nikad ne susretne. Dok je noć padala, Morijarti me je pogledao i pružio mi ruku. Klimnuo sam, pre nego što sam mu dodao pregršt metaka, od kojih je svaki bio napravljen tako da pošalje čoveka u grob, kada...

Ali trčim pred rudu. Holms uvek cokće kad to uradim. „Polako i po redu, Votsone. Šta dobijamo u odsustvu reda osim nereda?“ I moram priznati da je u pravu. Stoga ću se vratiti hronologiji po kojoj su se događaji odvijali.

Imao sam priliku da u prethodnim svedočenjima, najviše u čudnovatoj aferi grčkog prevodioca, opišem klub Diogen, jazbinu london-skih muškaraca kojima je najmanje stalo do druženja u klubovima. Džentlmeni koji su prezirali i samu pomisao na društvo povlačili su se u najmirnije okruženje, u kom su se zadovoljavali čitanjem štampe ili debelih knjiga, u atmosferi lišenoj i najmanjeg zvuka. Zapravo, svako ko bi u zajedničkim odajama kluba uvažio prisustvo drugog ljudskog bića, rizikovao bi doživotno isključenje. Soba za

strance bila je rezervisana za interakcije u situacijama koje odlučuju o životu ili smrti, iako bi svaki član kluba koji bi bio primećen da ulazi ili izlazi iz nje ipak dobio crni beleg pored svog imena u glavnoj knjizi kluba.

Ukratko, taj klub bio je savršeno mesto za Holmsovog brata Majkrofta (koji je, razume se, bio jedan od članova osnivača). Šerlok je smatrao da njegov rođeni brat poseduje um koji često nadmašuje njegov, kad je kriminalistička detekcija u pitanju. Naša tajna služba obilato se koristila tom činjenicom, uveravao me je Holms, ali je njegov vlasnik umanjivao njegovu efikasnost pukom lenjošću.

Ta inertnost bila je stvar navike, ali je u vreme koje opisujem prerasla u medicinsko stanje. Majkroft je bio u jednoj od klupskih spavaćih soba. Pozvan sam da bih video kakav lek bih mu mogao ponuditi.

Soba je bila funkcionalna, i ništa više od toga – članovi kluba voleli su spartanski nameštaj. Nisu ga dirali dokle god je služio svrsi. Sve što bi moglo prijati oku nije imalo šta da traži u takvom ambijentu. U sobi su bile dve čvrste stolice, pisaći sto i nijedna slika, reprodukcija, niti buket cveća. Stajali smo u podnožju kreveta, u kom je ležao Majkroft, čitajući istovremeno rad o azijskim arahnidima u desnoj i debeli tom Dantoeve *Božanstvene komedije*, na italijanskom, u levoj ruci. Klupski poslužitelj u belom mantilu, koji nas je uveo u sobu, promrmaljao je nekoliko promuklih reči, dok se bezrazložno muvao okolo, zureći u nas, da bi se zlovoljno povukao – nakon čega su se Majkroftove usne razvukle u majušni osmeh.

„Primetio si, naravno, Šerloče, da se Mening u poslednje vreme suočava s problemima?“, zakrkljao je. Šerlok je bio visok, bleđ, mršav, ćoškast, s crnom kosom začesljanom pozadi, s oštrim zelenim očima i fizionomijom indijskog askete, koji može u svakom trenutku

eksplozirati od života, a Majkroft je bio nizak i dežmekast, tamnije puti i neobične kozje bradice, kakvu puštaju ruski anarhisti.

Nosio je svilenu pidžamu i egipatski fes, dok smo mi, koji smo stigli iz gustog zimskog smoga – a bio je toliko zelenkast i sirupast da su se kočije i čistači ulica sudarali, a džeparoši zarađivali dovoljno da se penzionišu – bili u teškoj, vlažnoj odeći. Zapravo, tiskali smo se u toliko skućenom prostoru da smo osećali paru koja se dizala s naše odeće. Mene su čak i ortaci s ragbija u Blekhit klubu smatrali krupnim momkom, pa sam se na jedvite jade uvukao u spavaću sobicu. Želeo sam da skinem vlažnu odeću, ali jednostavno nisam imao mesta za to.

Da stvar bude gora, prošle nedelje odvažio sam se na katastrofalni eksperiment, s bočnim zaliscima, u nadi da će me učiniti autoritativnijim. Ispostavilo se da su me samo učinili zapuštenijim. I da su se jako ovlašili. Rešio sam da ih obrijem, odmah po povratku u udobne odaje u Ulici Bejker. Sem toga, na njima je bilo više sedina nego na mojoj svetloj kosi. To podsećanje da više nisam mlad kao nekada nije mi prijalo. Čak mi je i pojas na pantalonama bivao sve uži.

„Primetio sam ono što je očigledno“, odgovorio je Holms bratu. „Da je jutros izgubio deset šilinga kladeći se na konja u Kemptonu, iako je njegova raga zamalo pobedila, i da je sad u gadnim novčanim neprilikama.“

„Šta?“, otelo mi se. „Kako si znao?“

„O, Votsone. Zasigurno si primetio njegovo utučeno i zlovoljno držanje dok nas je uvodio u klub i kako je nastavio da se muva oko nas i posle obavljenog posla – uprkos tome što se kamčenje napojnice od članova kluba i njihovih gostiju nesumnjivo smatra velikim prekršajem u ovoj ustanovi.“

„Smatra se“, potvrdio je Majkroft.

„Ali ostalo...”

Holms je uzdahnuo. „Trava na njegovim čizmama – sredina je decembra – a zelene trave nema nigde, izuzev na najbesprekornije održavanim mestima. Činjenica da nije imao vremena da očisti odeću pre nego što je došao na posao ukazuje da je stigao pravo s mesta na kom je bilo vegetacije. Video sam iscepani komad papira, nemarno zataknut u džep pantalona, na čijem vrhu je bio broj 10, i on nije mogao biti ništa drugo do kladioničareva priznanica – a sumnjam da je Mening mogao da uloži deset gvineja na bilo koju trku, pa to moraju biti šilinci. Takođe, morao je biti Kempton, zbog proste činjenice da danas nema drugih konjskih trka, i belodano je da je njegovo najdraže grlo bilo nadomak pobede, pošto mu je glas veoma promukao i hrapav. Bodrio je konja iz sveg glasa, sve dok ga nije izdao. Ne bi to radio da je raga od početka bila na začelju.”

„Blagi bože“, uskliknuo sam.

„Vrlo dobro, Šerloče“, sa osmehom će Majkroft. „Samo je jedan detalj pogrešan.”

„A koji je taj?“, odgovorio je moj prijatelj, s blagom radoznalošću.

„Nije se kladio na konja.”

„Nije?”

„O, Šerloče. Zar nisi primetio? Pseći miris oko njega. Jasan kao dan. Bio je na trkama pasa, brate. Što nesumnjivo znači da je bio na Voltamstouu.”

Moj prijatelj slegnuo je ramenima, kao da ga to nije pogodilo. Iсуviše dobro sam ga poznaо. „Šta vam fali?”

„Ma, ništa ozbiljnije od prehlade.” Majkroft je po svoј prilici uživao u samotnjačkom izležavanju. „Imate li ikakav lek za smanjenje bolova, doktore?”

„Srediću da vam se nešto dostavi. Pićete po jednu čašu dva puta dnevno, posle jela. To će vam pomoći.“

„Hvala vam. I, Šerloče, zamoliću te za uslugu.“

„O kakvoj se usluzi radi?“

„Nameravam da ostanem ovde neko vreme. Ali u mojoj kući su izvesni dokumenti. Ne želim da budu na raspolaganju svim provalnicima odavde do Konstantinopolja. Oduzmi ih u moju kancelariju u Vajtholu. I čuvaj ih svojim životom. Od najveće su važnosti u ovom trenutku.“

„Da li su neki od njih možda napisani na nemačkom? A neki možda na ruskom?“

„I na francuskom, a nekoliko na italijanskom. I malčice turskog. Da, tvoja pretpostavka je tačna, brate.“

„Nije bila preterano smela, s obzirom na delokrug rada tvojih kolega u Vestminsteru.“

Konačno sam počeo da shvatam. U novinama su, poslednjih nekoliko meseci, počele da se pojavljuju priče o nemirima u čitavoj Evropi. Veliki broj mladih političara i prinčeva podjarivao je nacionalne strasti u svojim državama. Kombinovani rezultati njihovih pregnuća naterali su velike sile na oprez – i na sve agresivnije ponašanje u međusobnim odnosima.

„Upravo tako, Šerloče, upravo tako. Papiri su u mom sefu. Moj sekretar Džarou, iz kancelarije u Vajtholu, znaće šta da radi s njima.“

„Postaraću se da dospeju do njega. Ima li još nečega?“

„Nema, nema.“ Nakon završetka razgovora vratio se čitanju dve knjige naporedno, kao da smo prestali da postojimo.

„A koja je kombinacija za otvaranje sefa?“, pitao sam, iznenađen činjenicom da je propustio da nam prenese tu informaciju.

Odmerio me je krajnje zbunjeno. „Zašto pitate?“

„Pa, teško da ćemo moći da otvorimo sef bez nje“, napomenuo sam.

„Nećete moći?“ Obratio se Holmsu, s malopredašnjom zbunjenošću. „Šerloče, da li je tako?“

„Naravno da nije“, odvratio je moj prijatelj.

Majcroft me je posmatrao kao da sam rekao da je mesec džinovska riba. „Nečuvena tvrdnja“, promrsio je sebi u bradu.

„Hajdemo, Votsone“, započeo je Holms. „Trebalo bi...“

Ali nije uspeo da završi rečenicu, zbog prigušenog kucanja na vratima.

Majcroft je zaječao kad je čuo buku. „O, ne, ne posetioci“, zakuckao je. „Bolestan sam.“

Otvorio sam vrata, pošto nisam bio raspoložen za slušanje patetičnih žalopojki. I bio sam prilično iznenađen kad sam ugledao veoma dobro odevenog džentlmena – sa starog Haroua, kako sam zaključio na osnovu njegove kravate (jer nije samo Holms obdaren izuzetnom moći zapažanja) – s uredno potkresanom svetlom kosom i s prijatnim dečaćkim licem. Visina i dobra građa ukazivali su na mnogo zdravog vežbanja – stavio bih ga na krilo ragbi tima. Otvorio je usta da bi progovorio, ali ga je Holms uhvatio za rame i povukao u sobu.

„Mladiću“, rekao je Holms, „ni po cenu života ne progovarajte u ovom klubu van spavaćih soba ili sobe za strance. Bićete odmah i bez imalo etiketice izbačeni na ulicu.“

Mladić je izgledao blago potresen takvim tretmanom, ali se brzo pribrao. Stekao sam utisak da će se desiti nešto ozbiljno. „Vi ste gospodin Šerlok Holms?“

„Naravno.“

„Tražio sam vas, gospodine.“

„To je prirodno. U protivnom ne biste bili ovde. Pretpostavljam da se divljenja vredna gospođa Hadson sažalila na vas i da vam je rekla gde smo?“

„Tako je, gospodine.“

„Šerloče, pokušavam da čitam“, promrsio je Majkroft, ne dižući pogled s knjiga. „Ovi pauci su intrigantna stvorenjca, i zahtevaju moju potpunu pažnju, u ovom trenutku.“

Holms je pokazao na mladića koji je, kako sam sumnjao, želeo da postane naš najnoviji klijent. „Budite kratki.“

Džentlmen je delovao potreseno. „Gospodine Holmse, zovem se Džordž Renolds, i žrtva sam prevare. Ali prevara je tako neobična da ne mogu biti siguran da se o njoj radi.“

Blaga iskošenost Holmsovih usana bila je jedini znak da su ove reči izazvale ikakvo zanimanje kod mog prijatelja. „Kako to?“

Mladi Renolds prošao je rukom kroz gustu kosu. „Ja sam, gospodine, glumac po profesiji. Ne tvrdim da sam najsajjniji plamen svoje generacije, ali raspolazem izvesnim talentom. Trenutno glumim u predstavi.“

„Igrate glavnu ulogu u *Ričardu Trećem* i danas ste glumili u matinee terminu.“

Mladić se iznenađeno zagledao u njega. „Kako ste to pogodili?“

„Jedva vidljiva linija masne boje na čelu, u obliku urednog prstena, ukazuje na šesir ili krunu koju ste nosili na predstavi. Ali vaše držanje je rečitije od nje. Kao glumac učeni ste da stojite što uspravnije i ponosnije, a ipak ste blago pognuti, što ukazuje da ste dugo bili svijeni i da vam se leđa još nisu u potpunosti oporavila od toga. Šta se izuzev ukočenih leđa može očekivati, posle tri sata provedenih u svijenom položaju grbavca?“

Mladić se posle tih reči uspravio u leđima i zatrepao. „Da, da, shvatam.“

Majcroft je glasno uzdahnuo.

„I, o kakvoj prevari govorite?“

„Evo kako to izgleda, gospodine Holmse: svi ostali učesnici u predstavi su amateri, od mačevalaca do kraljice. Nemaju pojma šta rade, stalno zaboravljaju tekst, imaju užasnu dikciju i stvarno se ne mogu ni po kakvim kriterijumima smatrati glumcima.“

Holmsove usne napućile su se jedva primetno, kao kod kupca koji nije zadovoljan kvalitetom ponuđene robe. „U tom slučaju, žao mi je publike, ali profesionalna razočaranja te vrste teško mogu da predstavljaju predmet mog zanimanja. Želim vam prijatan dan.“ Nakon tih reči pogurao je mladića ka vratima.

„Ali publika je oduševljena“, nastavio je mladić, kad je osloboodio ruku.

„To je budalasto od njih.“

„Ali upravo to je najčudnija stvar. Svaki put nastupamo pred istom publikom. Petnaestak ljudi, koji kao da slede neki raspored, po desetoro svake večeri. Nikad ne viđam nikog drugog. I uvek dolaze prerušeni, da bi ličili na nekog drugog.“

Holms je spustio ruku. „Ljudi u publici su prerušeni?“

Mladi Džordž Renolds se uspravio, a ja sam primetio da mu odeća lepo pristaje. Bila je nešto smelijeg kroja i boje, ali malo iznošena. „Imali smo desetak izvođenja. Svaki put sedeli su u različitim parovima, a ponekad i sami. Nosili su sve, od krzna, vojničkih uniformi, do odeća pralje. Muškarci ponekad puštaju bradu, ili navlače kapu u nadi da neće biti prepoznati. Pa, kad ste na sceni, zaslepljeni svetlošću, nije lako razaznati njihova lica, ali ponekad, kad nisam na sceni, volim da stojim u hodniku, da bih video da li

publika uživa u predstavi. Tako sam i zapazio da nas gledaju isti ljudi, i niko izuzev njih.“

„Odana publika koja ne želi da bude opažena. To je izvesno veoma neobična pojava“, zamišljeno će Holms.

„Ali to nije sve.“

„Molim vas, nastavite.“

„Možda znate da predstava sadrži presudni dvoboj mačevima, između Ričarda i Ričmonda.“

„Znam.“

Majkroft je s uzdahom bacio Dantea i rad o arahnidima na pod.

„Ovog popodneva došlo je do groznog incidenta. Tupi vrh mog scenskog mača pukao je dok sam ubadao gospodina Gilsa, koji igra Ričmonda. Zbog toga sam ga stvarno ubo u stomak. Rana nije ozbiljna, ali je on krvario i bio krajnje šokiran. Uspaničio se dok je ležao na sceni. Ne zbog krvi, već zato što se uplašio da ću prestati da glumim u predstavi. U potpunosti je izgubio prisustvo duha. Naterao me je da se zakunem životom da neću to učiniti. Čak je pokušao da ustane, kako bi mi dao do znanja da se radi o površinskoj rani. Pao je, a ja sam ga prihvatio. Brzo se oporavio. Šta sve to može da znači, gospodine Holmse?“

„Inkognito publika i pozorišna trupa sastavljena od neobičnih, očajno loših amatera.“ Pljesnuo je rukama i podigao ruke ka tavanici. „Gospodine Renoldse, možda ima nečeg u vašem slučaju. Idemo. Otići ćemo do Ulice Bejker i porazgovarati o tome.“

Čuo sam kako Majkroft mrmlja: „Hvala bogu“, dok smo odlazili.

DRUGO POGLAVLJE

Najviše volim neravnopravnu borbu. Nimalo mi se ne sviđa kad su snage izjednačene, kad gledam jedan pa drugi potez, predvidive napade i odbrane. Ne, dajte mi krupnog tipa, koji gazi sitnog protivnika dok ga ne utaba u zemlju, pa ću biti srećan kao malo dete.

Pričam vam ovo zbog velike gungule na godišnjem Voksholskom vašaru – raskalašnoj zabavi koju su mnogi zvali parodom zlikovaca, zbog preovlađujuće atmosfere poroka i okrutnog nasilja. Moćnici, znate, jednom godišnje, u vreme božićnih praznika, otvaraju kapije Voksholskih vrtova, u kojima plemići i dame povazdan piju čaj, da bi dozvolili ono što bi se moglo nazvati „prizemnijim“ zabavama, namenjenim osobama poput mene. Otmeni kompleti za čaj sklanjali bi se da bi napravili mesta boks-mečevima i sajmovima nakaza, kakvi se dopadaju onima u koje je ušao đavo, poput mene. Tamo sam video Merika Čoveka-Slona i Blesavu Bes koja nije jela ništa izuzev pilećih želudaca. Gledao sam kako Veler, Džin iz Šropšira, istovremeno ubija na mrtvo ime četvoricu ljudi u ringu – dok su njihove žene, sve do jedne, navijale za njega, otimajući se za zadovoljstvo da ga posle borbe obrišu. To su bila srećna vremena. Srećna vremena.

Rekao sam svom prijatelju i mentoru – znate ga: visokog, tanušnog džentlmena, s najoštrijim umom za smišljanje kriminalnih planova koji je svet ikad video – da stvarno uživam u neravnopravnoj borbi. On je rekao da u potpunosti razume moj stav.

„Razlog za to je“, rekao je, „što si ti, Morane, životinja.“

„Hvala, profesore“, odvratio sam. „Shvatiću to kao kompliment.“

Zastao je kod tezge s čokoladom i štapom od ebanovine rasterao nekoliko zaguljenih derana. Kupio je šolju vrelog crnog napitka. Otpio je gutljaj i pogledao me. „Uh, izvinjavam se, hoćeš li jednu šolju?“

Pa, ne bi mi smetala, ako ćemo iskreno. I nije da nisam mogao da je priuštim, uz njegovu pomoć ili bez nje – peni ne bi okrnjio moj račun (kod Koutsa i saradnika, kao i njeno veličanstvo) – ali nisam mogao da je kupim posle njega, zato što bih više ličio na džukelu koja kaska za petama svog gospodara nego na poverljivog zvaničnika na dvoru njenog veličanstva.

Ali zašto pukovnik Sebastijan Moran, polaznik Itona, Oksforda, i nekadašnji pripadnik prvog puka bangalorskih inženjeraca, sledi profesora Džejmsa Morijartija, nekadašnjeg predavača na Sent Endruzu, pitate se. Pa, upoznaću vas sa istinom, ako mi poklonite malo strpljenja.

Imao sam mnogo snažnih iskustava na koledžu, ali me je tek vojska preobrazila u nešto novo. Lov u ravnicama i borba u brdima: koprena mi je spala s očiju posle mesec dana od oblačenja uniforme. Znao sam šta je moj poziv. Imao sam sablju u desnoj i pištolj u levoj ruci, i bio spreman da priredim pakao.

Bio sam naizmenično odlikovan, novčano nagrađivan, pominjan u izveštajima i zamalo proketo ražalovan. I tako je to išlo, dok nisam napravio previše neprijatelja i zaključio da je vreme da potražim nove pašnjake. Ali, kad ste stekli ugled najboljeg strelca

u indijskoj vojsci i kad ste nasrtali na tigrove samo s mongolskim mačem u ruci, dođe vam da razbijete glavu o zid kad počnete da zarađujete na berzi ili podučavate balave derane grčkom.

Nisam mogao bez uzbuđenja. A nema nikakvih uzbuđenja, priko moj, ako sedite u iznajmljenoj sobi u Klepamu i nedeljom šetate po parku, u „slobodnom danu“. Jebeš takav život.

Novac mi je takođe bio potreban. Karte, konji, kurve – sve to košta debelih para. Tako sam postao profesorov nameštenik.

Prelistao sam nekoliko knjiga iz istorije, i mogu vam reći da je njegov mozak jedinstven. Sličnog nikada nije bilo. O da, spletke koje smišlja predivne su. Političke, lopovske, poneka ucena. Neke nisam shvatio sve do samog kraja. Shvatio sam da smo napola da budemo bogatiji od Kreza, a da nam pilerovci* nisu ni prismrdeli. I koja je bila moja uloga u svemu tome? Pa, organizovao sam poduhvate: ljude, pucao sam ako bi prigustilo i pripremao utočišta za skrivanje posle akcija. Održavao sam disciplinu i pritiskao ljude kad bi to bilo neophodno. Starao sam da ne guraju nos tamo gde mu nije mesto.

Da, sve u svemu, profesor me je izdašno plaćao da bih se divno zabavljao.

Pa, evo nas u Voksholskim vrtovima. Neko vreme posmatrao sam tezge i atrakcije. Video sam terase i lepo jezero, s krhkim čamcima za iznajmljivanje, drvene pergole, koje su više ličile na vešala umesto na kineske kolevke. I čitavo mesto imalo je prokleti ofucani izgled, koji je odgovarao trodnevnoj razuzdanoj zabavi zbog koje smo svi ovamo došli. Za Paradu zlikovaca nije vam trebala pozivnica. Niti je bilo potrebno ikoga poznavati da biste došli ovamo, ali niste imali šta da tražite na njoj bez hitrog uma, i još hitrije ruke za

* U originalu *Peelers* – nadimak za Gradsku policiju Londona. Dobili su je po osnivaču Robertu Pileru, koji ju je ustanovio 1829. godine. (Prim. prev.)

čuvanje budelara. U protivnom biste otišli kući mnogo siromašniji nego što ste bili kad ste krenuli.

Paradu je nadgledala Orčardova banda. Šejmus Orčard nasledio ju je od tate, Inkaboda. Za kratko vreme stekao je tako solidnu reputaciju da ste mogli preći s jedne na drugu stranu Ridžent kanala preko leševa koje je bacio u njega. Znao je gde mu je dupe, a gde glava, i nije rizikovao više od mungosa u borbi s kobrom. Znao sam neke od njegovih ljudi iz viđenja – rasporedio ih je na svim ulazima – i ne bih imao ništa protiv ako bi bili pored mene u borbi s bilo kojim fazi-vazijima* ili Paštunima.

Primetio sam dobar broj novih lica među njegovim momcima. „Šejmus vredno regrutuje“, rekao sam. Ako Orčard proširuje operacije, guverner mora to da blagoslovi.

„Mora da regrutuje. U gradu je nova krv.“

„Profesore?“

„Zar nisi čuo? Verovatno nisi. Američki gangster Dač Kalhun iz Njujorka izrazio je zanimanje za uspostavljanje transatlantske operacije. To je intrigantna i ambiciozna ideja, a on je zanimljiva osoba – pogotovo zato što su se on i njegov brat, do prošle godine, smatrali razočaranjem porodice Kalhun. Govorilo se da su mlakone i kukavice, pogotovo u poređenju s njihovim ocem, kog su zvali Tartar. Verujem da je Dač ovde, sa bratom. Držim da bi u jednom trenutku trebalo da se sretnemo da bismo porazgovarali o njegovim planovima.“

Gledao sam kako guverner pije čokoladu. Nacerio sam se kad je pozvao jednog od dečaka da bi mu dodao šolju. Uštinuo ga je za

* U originalu *Fuzzy-wuzzy*. Britanski vojnici su tako pogrdno nazivali crnce, naročito zbog kovrdžave kose. Taj izraz koristio se i za sudanske ratnike, pogotovo pleme Hadendoa, zbog kitnjastih frizura. (Prim. prev.)